

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΕΓΩ, ΠΑΝΑΘΕΜΑ ΤΟ!

Οταν – νεαρός - ό Καζαντζάκης έπισκέφθηκε τό άγιον Όρος, ρώτησε ένα γέροντα: «Πάτερ, γιατί, στό τέλος, νά μή σωθῆ ... καί ό διάβολος;»

Καί ό γέροντας Μακάριος – κατά τήν περιγραφή του Καζαντζάκη – του άπάντησε:

– Πρόσεξε νεαρέ, γιατί τό 'έγώ' θά σέ φάει. Ό έωσφόρος, πού έσύ υπερασπίζεσαι καί θέλεις νά τόν σώσεις, ξέρεις πότε γκρεμίστηκε στήν κόλαση; Όταν στράφηκε στόν Θεό καί Του είπε: "Εγώ! Ναί, ναί, άκου καί βάλ'το καλά στόν νου σου. Ένα μονάχα πράμα κολάζεται στήν κόλαση: τό 'έγώ'. Τό 'έγώ', πανάθεμά το!"

– »Καί τότε **έγώ** (συνεχίζει ό Καζαντζάκης) τίναξα τό κεφάλι πεισμμωμένος καί του άντιμίλησα:

– Μή τό κακολογᾶς, πάτερ Μακάριε τό 'έγώ'. Μέ τό 'έγώ' αυτό ξεχώρισε ό άνθρωπος από τό ζώο.

– "Όχι, νεαρέ μου. **Μέ τό 'έγώ' αυτό, χωρίστηκε ό άνθρωπος από τόν Θεό, διόρθωσε ό πατήρ Μακάριος.**

Καί ό Καζαντζάκης καταλήγει όμολογώντας: «"Εφυγα λέγοντας στόν έαυτό μου: "Έχεις καιρό νά βρῆς τόν Θεό!" Έξ άλλου δέν είχε ξεθωριάσει ή λάμψη ... του Έωσφόρου μέσα μου!...». (Αφιέρωμα στό "Άγιον Όρος, περιοδικό ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ, 1963).

Θλίβεται κανείς βλέποντας έναν - υποτίθεται – πνευματικό' άνθρωπο, νά μήν μπορεῖ νά καταλάβει ότι ή άρνηση του Θεού καί ή όλέθρια συμπάθειά του για τόν Αρχιδιάβολο προερχόταν από τόν ... έωσφορικό έγωϊσμό του.

Διαμετρικά αντίθετη ήταν ή πορεία, πού άκολούθησε ένας παγκόσμια γνωστός έπιστήμονας, ό άμερικανός γενετιστής, βιολόγος καί γιατρός Francis Collins, διευθυντής του Σχεδίου Άνθρωπίνου Γονιδιώματος, ό όποιος τό 2000 παρουσίασε από τόν Λευκό Οίκο δίπλα στόν άμερικανό πρόεδρο τήν άποκρυπτογράφιση του DNA.

Ξεκίνησε από 'άγνωστικιστής'. Δηλαδή, στήν άρχή ύποστήριζε, ότι 'δέν ξέρω άν ύπάρχει Θεός'. Έξ αίτίας τής τεράστιας μόρφωσης του (σίγουρα μεγαλύτερης από του Καζαντζάκη) είχε κάθε λόγο νά έχει κι αυτός ... 'καβαλήσει τό καλάμι' καί νά έμπιστευτεί υπερβολικά τό μυαλό του· μέ δυό λόγια νά υπερεκτιμάει κι αυτός τό 'έγώ' του.

Όμως **παρακινημένος από τήν ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΙΣΤΗ μιᾶς άγράμματος γιαγιάς, καρκινοπαθοῦς σέ τελικό στάδιο**, άρχισε νά ψάχνει ΜΕ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ για τόν Θεό. Άρχισε νά βάζει κάποια έρωτηματικά στήν δῆθεν παντοδυναμία καί στήν πανσοφία του 'έγώ' του. Καί έτσι άρχισε νά ανοίγει παράθυρα στό Φῶς του Θεού. Ό ίδιος έξομολογεῖται:

«Όσο περισσότερο καταλάβαινα τήν παρουσία του Θεού, καί όσο περισσότερο μέ φώτιζε τό λαμπερό Φῶς τής Αγιότητάς Του, τόσο πύ σκοτεινές μου φαίνονταν οί δικές μου σκέψεις καί πράξεις!

»Ποτέ πρίν δέν είχα σκεφθῆ νά χαρακτηρίσω τόν έαυτό μου **'άμαρτωλό'**. Πάντα ... κρατούσα άποστάσεις από αυτήν τήν 'παλιόμοδίτικη' λέξη. Τώρα όμως καταλάβαινα πώς μου ταίριαζε άπόλυτα!

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΤΟ ΠΩ;

Ο Κύντερ Γκράς είναι ένας διάσημος γερμανός συγγραφέας, ο οποίος τό 1999 τιμήθηκε με τό βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας.

Τό 2006 προκλήθηκε διεθνής σάλος από τό έξης γεγονός (Έφημερίδα ΤΟ ΒΗΜΑ, 20-8-2006, σελ. Α37-Α38):

Ο Γκράς, στά έβδομήντα οκτώ του χρόνια, εξέδωσε ένα βιβλίο-αυτοβιογραφία του, με τίτλο «Ξεφλουδίζοντας τό κρεμμύδι». Έκει, μετά από εξήντα χρόνια, αποκάλυψε, ότι ως νέος για ένα διάστημα ήταν μέλος των Ές-Ές στην Ναζιστική Γερμανία. Οπότε ξεσηκώθηκαν οί πάντες. Έν τω μεταξύ, μέχρι τήν ώρα πού εκδόθηκε τό βιβλίο, ο Γκράς αποτελούσε σύμβολο ήθικων αξιών και πνευματικών αρχών για ολόκληρη τήν Γερμανία, και όχι μόνο. Μερικοί έφτασαν στό σημείο να ζητήσουν από τόν Γκράς να επιστρέψει τό βραβείο Νόμπελ! Γιατί; Γιατί έκανε μιά πράξη πού ήταν πολύ φοβερή, έστω και αν ήταν πολύ νέος όταν τήν έκανε. Ο ίδιος έδήλωσε όταν ξέσπασε ο δόρυβος:

-Πίεσα τόν εαυτό μου να τό κάνει (!) Δέν μπορούσα να κρατήσω πιά τό γεγονός μυστικό (!)

Ός φαίνεται, ο άνθρωπος είχε μέσα του περιεχόμενο. Γι' αυτό δήλωσε ότι τόν πίεζε άφορητα αυτό τό άμάρτημα τής νεότητός του. Στίς 11 Αυγούστου του 2006, δήλωσε στίς έφημερίδες: «Αυτό τό γεγονός θά

μέ στιγματίζει για πάντα». Προφανώς ο Γκράς διακατεχόταν από ένοχές και τύψεις. Καί, αντί να τό πει στον πνευματικό του (πού δέν είχε, βέβαια!), προκειμένου αυτός να διορθώσει τό άτόπημα τής ψυχής του, τό είπε σε όλο τόν κόσμο! Παρά ταυτα ψυχική άνάπαυση και πάλι δέν φαίνεται να βρήκε! Μόνο λίγη προσωρινή άνακούφιση, κυρίως διότι άποκάλυψε κάτι άσχημο και κακό πού έκανε.

Η περίπτωση Γκράς μας δίνει άφορμή για μερικά πολύτιμα συμπεράσματα:

1. Οί ένοχές και οί τύψεις μας βασανίζουν για κάθε κακό-άμαρτία πού κάνουμε. Φυσικά, από αυτές ύποφέρουν και οί μη χριστιανοί! Καί είναι άναμενόμενο αυτό, γιατί κάθε άμαρτία μας χωρίζει και μας άποξενώνει από τόν Χριστό, πού είναι ο Θεός και Δημιουργός μας.

2. Ο μόνος τρόπος εξάλειψης των άμαρτιών είναι ή μετάνοια εκ μέρους μας και ή άφεση-συγχώρηση του Χριστού. Η άφεση μας δίνεται από τόν ιερέα-πνευματικό πατέρα στο όνομα του Χριστού, σύμφωνα με τήν έντολή Του στους άποστόλους: Λάβετε Πνεύμα Άγιον. Όποιου συγχωρήσετε τίς άμαρτίες, θά του συχωρηθούν (Ιωάν. 20, 21-22).

3. Η ειλικρινής, λοιπόν, εξομολόγηση διορθώνει-σβήνει και τίς χειρότερες άμαρτίες μας. Καί τότε, έρχεται ή χαρά και ή ειρήνη του Χριστού στίς καρδιές μας.

Συνέχεια από τί σελ. 1

Άρχιμ. Ν.Κ.

»Κατάλαβα, επί τέλους, ότι ή έπιθυμία μου να πλησιάσω τόν Θεό έμποδιζόταν από τήν ύπερηφάνειά μου. Η σωστή πίστη στον Θεό άπαιτούσε ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΕΓΩΙΣΜΟΥ ΜΟΥ».

* * *

Μακάριος ο άνθρωπος, πού - όπως ο Collins - έχει τήν παλληκαριά να αφήνει έλευθερα τό Φώς του Θεού να του άποκαλύπτει τά δικά του χάλια.

Και τρισμακάριος ο άνθρωπος, πού παίρνει τήν άπόφαση να διορθώσει τά χάλια του

θανατώνοντας τόν έγωισμό του και ύπακούοντας ΕΛΕΥΘΕΡΑ στον Θεό.

Αυτός ο άληθινά άνοιχτομάτης άνθρωπος έχει κατάλαβει, ότι ο θάνατος του έγωισμού του χάριν τής ύπακοης στον Θεό

● δέν καταργεί τήν προσωπικότητά του αλλά τήν έξυψώνει·

● δέν τόν ύποδουλώνει αλλά τόν έλευθερώνει·

● δέν τόν νεκρώνει αλλά τόν ζωοποιεί.

Άρχιμ. Β.Α

Ἐσύ μπαμπά γιατί δέν κοινώνησες;

Ἐἶναι γεγονός πώς στήν Ἐκκλησία μας, τά τελευταῖα χρόνια, μᾶς ἔλειψε ἡ ἐπαρκῶς καί, προπαντός, ἡ σωστή (σύμφωνα μέ τό πνεῦμα τῶν ἁγίων πατέρων) κατήχηση.

Μέσα σέ μιά τέτοια κατάσταση, ἀκόμη καί τό κατ' οὐσίαν μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἔχασε, περνώντας τά χρόνια, τόν δυναμισμό τῆς κοινῆς προσφορᾶς καί ἔγινε... **θέαμα** καί **ἀκρόαμα** ἀκατανόητο.

Θέαμα ἀφοῦ οἱ χριστιανοί ἀπλῶς παρακολουθοῦν (σάν ἀπό... κερκίδες) χωρίς συμμετοχή οὔδέ στό ΑΜΗΝ, πού λέει ὁ Ἀπόστολος (Α΄ Κορ. 14,16)! Ἄγνωστοι, ἐν πολλοῖς, μεταξύ τους... Χάθηκε ἡ κοινότητα καί ἡ Ἐκκλησία ἔγινε... «τεκές»... προσευχομένων (ὑποτίθεται). Ὁ παπάς ἔπρεπε νά τά τελεῖ ὅλα τυπικῶς καί ὅπωςδήποτε νά κοινωνάει ἀφοῦ δέν ξέραμε... τί νά κάνουμε τά ΔΩΡΑ τῆς Εὐχαριστίας πού τελείσθηκε!

Κατέληξε ἡ Θεία Ευχαριστία ἀκρόαμα μουσικῆς πανδαισίας πού «κάλυψε» τό κενό τῆς ἀκατανόητης γλώσσας μέ ἠχητική ἀνακούφιση. Ἔγιναν τά ψαλλόμενα ἓνα λειτουργικό μουσικό ὑπόβαθρο! Μουσική χωρίς λόγια.

Ὅλα αὐτά ἔσπρωξαν τόν χριστιανό στόν χῶρο τῆς ἀτομικῆς εὐλάβειας. Ἐκάναν τήν ὑπόθεση προσωπική φιλοτιμία καί ἀνάγκη. Ἡ κοινότητα χάθηκε, καί κάτω ἀπό τό βάρος τῆς ἀσυντόνιστης... εὐσέβειας, δημιουργήθηκαν οἱ θρησκοῦχοι καί οἱ ἄσχετοι! Ἡ Μετάληψη ἔγινε ἀξιωμαθία προσωπικῆς διαθέσεως. Χάθηκε ἀφοῦ ἔγινε ἐκδήλωμα γιά δύο-τρεις φορές τό χρόνο.

Πρέπει ὅμως ὅλοι νά κοινωνᾶμε (οἱ χωρίς ἐμπόδιο συγκεκριμένης ἁμαρτίας πού μᾶς ἀποκόπτει ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας)

ὅπως σαφέστατα φαίνεται στίς ἴδιες τίς εὐχές τῆς Λειτουργίας: «...ἀξιώσέ μας μέ τό δικό σου παντοδύναμο χέρι νά μεταλάβουμε τό ἄχραντο σῶμα σου καί τό τίμιο αἷμα σου, καί μέσφ ἡμῶν **καί ὅλος ὁ λαός**». Γι' αὐτό πηγαινοῦμε στόν Ναό, γιά νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Χριστό καί τούς ἀδελφούς μας.

Αὐτό εἶναι καί τό σωστό φρόνημα καί ἡ ὑγιής σχέση μέ τήν Εὐχαριστία.

Τό «σήμερον» δυστυχῶς εἶναι ὀδυνηρό.

Κοινωνεῖ ὁ παπάς καί τά παιδάκια! Οἱ ὑπόλοιποι... Χριστιανοί κοιτάζουν ἀπό μακριά!

Ἄραγε τί θά πεῖτε στά παιδιά σας πού τυχόν θά σᾶς ρωτήσουν:

–«Ἐσύ μπαμπά-μαμά γιατί δέν κοινωνεῖς;» Ὅτι σεις μεγαλώσατε; Ὅτι ἡ μετάληψη ἀφορά τούς μικρούς; Πιστεῦετε στ' ἀλήθεια ὅτι πείθετε μέ τέτοια... ἐπιχειρήματα τά παιδιά; Ἐσεῖς πείθεσθε;

Ἄς ξαναρχίσουμε μιά σοβαρή σχέση μέ τήν Ἐκκλησία. Ἄς φύγουμε ἀπό τά καθήκοντα καί ἄς πᾶμε στή Ζωή πού εἶναι ὁ Χριστός. Ἄς βάλουμε στόχο μιά συνειδητή σχέση μαζί Του πού ἀρχίζει μέ εἰλικρινή ἀντιμετώπιση τῆς πορείας καί τῶν πτώσεων κατ' αὐτήν (ἐξομολόγηση) καί συνεχίζεται μέ τήν ὅσο γίνεται συχνότερη συμμετοχή μας στήν Θεία Ευχαριστία. Ὅχι γιά νά κάνουμε... ἐνέσεις ἀγιωσύνης μέ τήν μετάληψη ἀλλά νά σχετισθοῦμε μ' Αὐτόν πού θά μᾶς ὀδηγήσει στόν δρόμο τοῦ ἁγιασμοῦ καί τῆς «ταύτισης» τῆς καρδιάς μας μέ τό δικό Του θέλημα καί τήν δική Του καρδιά.

Σ' ὅλη τήν Γραφή ὁ Χριστός αὐτό καί μόνο φωνάζει: Δός μου τήν καρδιά σου. Σέ μᾶς μένει ἡ ἀπάντηση: Γεννηθῆτω τό θέλημά Σου.

Ἄρχιμ. Θ. Μ.

ΤΟ ΠΟΤΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στόν κόσμο πού ζούμε ένα πράγμα είναι βέβαιο: ο θάνατος· κάποια στιγμή, όλοι μας, θά αφήσουμε αυτή τήν ζωή· βιολογικά, θά πάψουμε νά υπάρχουμε.

“Όλα τά ώραία του κόσμου τούτου χαρακτηρίζονται από τήν σφραγίδα τής φθοράς· τής αστάθειας· τής άβεβαιότητας. “Όπου κι άν στρέψεις τό βλέμμα σου θά ιδείς, κυρίαρχο στοιχείο τήν ρευστότητα. Ακόμη και ή δική μας παρουσία επάνω στήν γή είναι μία περιπλάνηση. Ζούμε χωρίς μόνιμη κατοικία. Στο σπίτι πού σύ τώρα ζεις, θά σέ διαδεχθί κάποιος άλλος, όπως και σύ διαδέχθηκες τόν προκάτοχό του. Τό άληθινό μας σπίτι είναι κάπου άλλου. Στόν ούρανό. Και νά, τό παράξενο: δέν ξέρομε πότε θά αναχωρήσουμε· πότε θά άκούσωμε τήν φωνή του Πατέρα μας νά μάς καλεϊ νά γυρίσωμε στο σπίτι Του· στο σπίτι μας.

Πόσο όμορφη είναι ή ζωή! Τί γλυκειά πού είναι ή ζωή!

“Όλοι μας έχομε ανάγκη και από λίγη άναψυχή· λίγη «χαλάρωση», για νά μπορέσωμε νά συνεχίσωμε αυτό τό επίγειο προσκύνημά μας. Βέβαια, μέ τήν «χαλάρωση» δέν έννοώ τήν άμαρτωλή διασκέδαση, ούτε τήν σπατάλη. Για ρίξε μία ματιά στόν άνθρωπο πού κατάλαβε πού βρίσκεται ή πραγματική χαρά. Γι αυτόν, άναψυχή είναι τό ζεστό περιβάλλον τής οικογένειάς του και ή άνεμελη ζωή τής απλότητας.

“Όμως. “Όσο άθώα κι άν ζει κανείς, άπολαμβάνοντας τήν όμορφιά τής ζωής και τά ώραία του κόσμου, διατρέχει τόν μέγιστο κίνδυνο: νά λησμονήσει τήν άληθινή του πατρίδα· τό πατρικό του σπίτι. Γι αυτό, ό πανάγαθος Πατέρας, βλέποντας τό παιδί Του, μέσα στήν χαρά τής ζωής, νά άποπροσανατολίζεται, θέλοντας νά συμμετέχει και αυτός στήν χαρά του, του προσφέρει τό δικό Του ποτό: ένα μείγμα, δικής Του κατασκευής. Του άνακατεύει:

- τά χαρούμενα μέ τά λυπηρά·
- τά ευχάριστα μέ τά δυσάρεστα·
- τά γλυκά μέ τά πικρά.

Γι αυτό, και σύ άδελφέ, μή κάνεις τό λάθος και άπελπίζεσαι, όταν στήν πορεία τής ζωής σου δο-

κιμάζεις πίκρες, πόνο και θλίψη. Τό ποτό του Θεού, για σένα πού ταξιδεύεις για τήν άληθινή σου πατρίδα, είναι εύεργεσία και προστασία, ώστε νά μη νομίσεις τό ξενοδοχείο (τήν παρούσα ζωή) σαν τήν μόνιμη κατοικία σου (τήν αιώνια ζωή).

Θυμίσου, τότε, και τό πάθημα του Πέτρου. Μέ μία διαφορά: Έκείνος, περπάτησε επάνω στά νερά μιάς λίμνης. Έσύ, περπατάς επάνω στά νερά τής θάλασσας του κόσμου τούτου. Για σένα, κύματα είναι οι δοκιμασίες· και φουρτούνα οι πειρασμοί· γύρω σου, οι άνθρωποι σαν άλλα ψάρια, «σκοτώνονται» ποιός θά καταβροχθίσει τόν άλλο. Έσύ όμως, μή φοβάσαι! Μή δειλιάζεις! Ξεκίνα. Περπάτα επάνω στά νερά μέ σταθερότητα και έμπιστοσύνη σέ Έκείνον πού σέ πρόσταξε νά περπατήσεις, για νά μη βυθισθείς. Ο Πέτρος φώναξε: έάν πράγματι είσαι Σύ Κύριε, πρόσταξε νά έρθω κοντά Σου. Του είπε ο Χριστός: Έμπρός, έλα! Ο Πέτρος άκουσε, υπάκουσε και ξεκίνησε νά περπατάει επάνω στά νερά. “Όταν όμως, νους και καρδιά έπαυσαν νά άτενίζουν τόν Χριστό, άρχισε νά βουλιάζει. Και μέσα στήν άπελπισία του φώναξε: «Κύριε, χάνομαι, σώσε με». Και ο Χριστός τόν άρπαξε από τό χέρι.

Και έσύ, άδελφέ μου, τό ίδιο κάμε. “Όταν δυσκολεύεσαι νά πιεις τό ποτό πού σου έφτιαξε ο Χριστός, φώναξε Του όπως ο Πέτρος: Κύριε, χάνομαι! Άπλωσε τό παντοδύναμο Σου χέρι και κράτα με στήν επιφάνεια τής θάλασσας για νά μήν πνιγώ, νά μή χαθώ! Και τότε, θά Τόν ιδείς νά απλώνει τό χέρι Του και νά σέ κρατάει γερά επάνω από τά νερά.

Μετ: Αρχιμ.Α.Μ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης *

Τηλ. 26820 51161 * Κωδικός 1984

Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ, 48100 ΠΡΕΒΕΖΑ

ΙΟΥΛΙΟΣ 2010 * Αρ. Φύλλου 324 * Έτος Λ'

Διανέμεται δωρεάν * Είσοφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 23970 23313 Άσπροβάλτα Θεσ/νίκης

